

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa T. K. przeciwko T. K. i L. K.
o rozwiązanie umowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2010 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 sierpnia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2009 r. odrzucił zażalenie powódki na postanowienie z dnia 7 sierpnia 2009 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej wniesionej w dniu 24 lipca 2009 r. od wyroku tego Sądu. Rozstrzygnięcie uzasadnione zostało stwierdzeniem, że skoro skarga nie została opłacona to trafnie została odrzucona. Wprawdzie stanowiący podstawę odrzucenia skargi przepis art.130² § 3 k.p.c. został z dniem 1 lipca 2009 r. uchylony przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, dalej jako „ustawa zmieniająca” (Dz.U. Nr 234, poz. 1571), to jednak zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy jej przepisy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie

ustawy, a więc z dniem 1 lipca 2009 r. Oznacza to, że wniesiona w sprawie wszczętej przed 1 lipca 2009 r. nieopłacona skarga kasacyjna podlega odrzuceniu.

Rozpoznając zażalenie powódki, zawierające zarzut naruszenia art. 130² § 3 k.p.c. przez jego zastosowanie, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podzielić należy pogląd pełnomocnika skarżącej, że nie było podstaw do zastosowania art. 130² § 3 k.p.c., bowiem z dniem 1 lipca 2009 r. przepis ten został uchylony, a postępowanie kasacyjne wszczęte wniesieniem skargi kasacyjnej w dniu 1 lipca 2009 r. i później jest w rozumieniu art.8 ust.1 ustawy zmieniającej „postępowaniem wszczętym po dniu wejścia w życie ustawy”, zważywszy na odrębny i samodzielny charakter postępowania kasacyjnego (zob. uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122).

Luki powstałej po uchyleniu art. 130² § 3 k.p.c. ustawodawca nie wypełnił żadną regulacją, w wyniku czego od dnia 1 lipca 2009 r. Kodeks postępowania cywilnego nie normuje skutków sytuacji procesowej polegającej na wniesieniu przez adwokata (radcę prawnego, rzecznika patentowego) środków odwoławczych lub środków zaskarżenia bez uiszczenia należnej opłaty stałej albo stosunkowej

Możliwe zatem do obrony są dwa rozwiązania. Według pierwszego zastosowanie miałby art.130² § 1 i 2 k.p.c. co oznaczałoby, że skarga kasacyjna powinna zostać odrzucona bez wzywania do uiszczenia opłaty, ale z możliwością uiszczenia brakującej opłaty w terminie tygodniowym od dnia doręczenia postanowienia o odrzuceniu, co spowodowałoby, że skarga wywoła skutek od daty pierwotnego jej wniesienia. Według drugiego rozwiązania, do którego Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie się przychyła – zastosowanie powinien znaleźć art. 130 § 1 k.p.c. z modyfikacją dotyczącą właściwego rygoru, a zatem nie zwrotu skargi, lecz jej odrzucenie w wypadku nieuiszczenia opłaty w terminie wskazanym w tym przepisie. Rozwiązanie takie nie narusza zasady, że szczególne wymagania oraz ograniczenia uprawnień procesowych stron powinny wyraźnie wynikać z ustawy oraz że nie należy w drodze analogii stosować przepisów przewidujących takie ograniczenia.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.